

FARMANN

Norsk Forretningsblad

Tullinløkka: Ingen skam å snu!

Av: Odd Gunnar Skagestad

Dramaet om Tullinløkka – et farsemessig skuespill med potensiale for en tragisk utgang – er ikke over. I lengre tid har beslutningstagernes spill vært innhyllet i illevarslende taushet, hvor den offentlige debatt langt på vei har vært fraværende. Takket være aktørenes stigende utålmodighet har vi i den senere tid likevel fått enkelte glimt av hva som foregår.

En pekepinn kom i artikkelen ”Mangler nøkkelen til Tullinløkka” i Dagens Næringsliv 3. ds. Her uttalte Nasjonalmuséets direktør Allis Helleland seg passe diffust om muséets byggeplaner, men på ett punkt var hun krystallklar: ”Det eneste som ligger helt fast er at det blir på Tullinløkka”, erklærte Helleland, som til alt overmål kunne opplyse at hun hadde fått ”garantier om at byggeprosjektet skal gjennomføres” fra kulturminister Trond Giske. Aftenposten kunne 10. ds. følge opp med et førstesideoppslag og en to-siders reportasje (overskrift ”Kan så vidt rekke jubileet”), hvor det redegjøres for de planer som har vært lagt – og de politiske programerklæringer som har fremkommet – om å bygge et såkalt ”Nasjonalmuseum” på dette beskjedne men attraktive byrommet i hovedstadens hjerte. Her kan vi lese at Kultur- og kirkedepartementet, ifølge statssekretær Randi Øverland, jobber ”knallhardt” med arkitektkonkurransen. Vi får vite at ”det skal være et mål at nytt nasjonalmuseum skal være en gave til publikum ved 200-årsjubileet for Grunnloven i 2014”. Og det fremgår at Norske arkitekters landsforbund (NAL) ved sin president Jannike Hovland etterlyser klarlegging av premissene for en eventuell arkitektkonkurranse – herunder forankring i forpliktende vedtak, økonomisk sikkerhet og ”nødvendig politisk begeistring”.

Signalene lyder ikke betryggende. Og enda mer bekymringsfullt blir det når Aftenposten påfølgende dag også redaksjonelt (lederartikkelen ”Tullinløkka” 11. ds.) stiller seg i fremste linje blant byggeprosjektets pådrivere.

Ulike forslag om utbygging av Tullinløkka har vært debattert med vekslende intensitet siden 1837. En såvidt autoritativ publikasjon som Oslo byleksikon bemerker nøkternt at ”Det har vært fremlagt en rekke planer for bruken av Tullinløkka, som nå i en årrekke har vært benyttet som offentlig parkeringsplass. Flere av forslagene har ført til adskillig debatt”.

Det har ikke manglet på friske idéer. I artikkelen ”Tullinløkka – kulturpolitikkenes mare” 13. august 2001 kunne således Aftenposten presentere en liste med ialt 21 ”Forslag til hva Tullinløkka kan brukes til”.

Men her skal altså Nasjonalmuséet for kunst – dette sammenfusjonerte monsteret som ble etablert for å rasere Nasjonalgalleriet – få breie seg med sine utbyggingsplaner. Et prima beliggende om enn litt slitent byrom med potensiale til å kunne opparbeides til en frodig park, skal voldtas og vansires for å tilfredsstillе kultokratiets forfengelighet. Her kunne vi ha fått en urban oase. I stedet skal plassen – om vi skal ta signalene alvorlig - fylles igjen med betong i skjærende kontrast til de flankerende klassiske bygningsmassene, omskapes til arena for klåfingrede maktmenneskers dekonstruktivistiske kulturforståelse.

Og bakom det hele fornemmes hvordan aktørenes besvergelses uavlatelig fokuseres på Kulturdepartementets rolle, - det være seg som prosjektets allmektige gudfader og iverksetter, som garantist for at prosjektet virkeliggjøres eller som syndebukk for at det fortsatt ikke er i mål. Men hvor ble det av den demokratiske beslutningsprosess? Hvem – om noen – er det som har bestemt at Tullinløkka overhodet skal utbygges? Realiteten er at spørsmålet om utbygging av løkka aldri har vært forelagt byens borgere og velgere til vurdering. Dette er en utbygging som vi aldri har bedt om, og som vi aldri er blitt spurt om vi ønsker (likesom det heller aldri var noe folkekrav at det skulle etableres noe ”Nasjonalmuseum” – et misforstått etterslep av 1800-tallets nasjonsbyggingsprosjekt, og et konsept som de aller fleste vel erkjenner at var et gedigent feilgrep...).

Plassens ytterkanter – Historisk Museum og det fordums Nasjonalgalleriet – utgjør sammen en bygningsmasse som godt kan tåle en videre tilværelse med luft, lys og rom i rygg og flanker. Det mellomliggende areal ligger der som en invitasjon til å skape et vellykket og harmonisk byrom. Dette er en oppgave som krever forståelse for verdien av å hegne om vår kulturarv, kombinert med ivaretagelsen av storbyens behov for grønne lunger.

Spørsmålet om hva som skal skje med Tullinløkka er et veivalg og fremfor alt et verdivalg. Hva med en tenkepause? Vi har både tid og råd til å vente! Når byen i tidligere tider hadde råd til å unnlate å bebygge Frognerparken, Stensparken, St.Hanshaugen og Tøyenparken, var dette valg som vi neppe bør beklage idag.

Ibsens tragiske dramafigur byggmester Solness måtte til slutt stille seg spørsmålet om ”hvorfør i all verden” han hadde gjennomført sitt tvilsomme byggeprosjekt. La oss slippe å gå i samme fellen. Her som i andre kinkige veivalg kan det være tjenlig å følge Fjellvettregel nr.8, og innse at det ikke behøver være noen skam å snu: Det er faktisk ikke for sent å skrinlegge utbyggingsplanene.

Posted by Farmann on November 29, 2007 08:33 PM | [Permalink](#)